

Sygn. akt III PO 10/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik (przewodniczący)

SSN Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca)

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z odwołania J. P.

od decyzji Prokuratora Generalnego z dnia 21 czerwca 2017 r. w przedmiocie odmowy przeniesienia w stan spoczynku wobec niepełnienia służby przez okres roku,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 października 2017 r.,

uchyla zaskarżoną decyzję i sprawę przekazuje Prokuratorowi Generalnemu do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Prokurator Generalny decyzją z 21 czerwca 2017 r. odmówił przeniesienia prokuratora J. P. w stan spoczynku wobec niepełnienia służby przez okres roku. Podstawą decyzji był art. 71 § 1 ustawy z 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych w związku z art. 127 § 1 ustawy z 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze. W uzasadnieniu podano, że prokurator nie pełni służby od ponad

roku z powodu choroby. Prokurator Okręgowy w [...] skierował wniosek o przeniesienie prokuratora w stan spoczynku. Lekarz orzecznik ZUS nie stwierdził, iż prokurator J.P. jest trwale niezdolny do pełnienia obowiązków z powodu choroby lub utraty sił. Prokurator Regionalny w [...] nie poparł wniosku Prokuratora Okręgowego w [...]. W dalszej części uzasadnienia decyzji wskazano na treść regulacji z art. 127 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze w związku z art. 71 § 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz „pogląd” Sądu Najwyższego w sprawach III PO 9/15 oraz III KRS 2/11 i stwierdzono, że w przedmiotowej sprawie „przesłanki takie nie zachodzą”.

W odwołaniu J. P. zarzucił naruszenie: 1) art. 71 § 1 w związku z art. 127 § 1 przez niewłaściwą wykładnię i uznanie, że nie zachodzą przesłanki przeniesienia w stan spoczynku. Choroba nie pozwala mu pełnić służby. Granice swobodnego uznania winny wyznaczać nie tylko potrzeby prokuratury ale także interes prokuratora; 2) art. 7 k.p.a. przez pominięcie słusznego interesu skarżącego; 3) art. 7a § 1 k.p.a. przez rozstrzygnięcie na niekorzyść skarżącego; 4) art. 8 § 1 i 2 k.p.a. przez naruszenie zasady równego traktowania „pomimo utrwalonej praktyki przenoszenia prokuratorów w stan spoczynku na wniosek ich przełożonych, w przypadkach trwającej ponad rok choroby prokuratora”.

Prokurator Generalny wniósł o oddalenie odwołania wobec braku uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie uzasadnia uchylenie zaskarżonej decyzji.

W postępowaniu odwoławczym kontroluje się tylko decyzję, czyli jej zgodność z prawem według stanu faktycznego i prawnego z chwili jej wydania.

Odpowiedź na odwołanie nie stanowi decyzji i dlatego nie może jej zastąpić.

Przedmiotem kontroli jest zatem tylko decyzja i rozstrzygnięcie oparte na uznaniu w sytuacji z art. 71 § 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych w związku z art. 127 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze.

Decyzja poprzestaje na zbyt ogólnych sformułowaniach, które nie pozwalają na zakończenie sprawy.

Nie jest wystarczające stwierdzenie, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą przesłanki do przeniesienia prokuratora w stan spoczynku.

W aspekcie celów regulacji należy przedstawić i rozważyć interes prokuratury i sytuację prokuratora.

Takie mankamenty decyzji spotkały się już z negatywną oceną w kilku wyrokach Sądu Najwyższego, który w podobnych sprawach uchylił decyzje i sprawy przekazał Prokuratorowi Generalnemu do ponownego rozpoznania (wyroki z 14 września 2017 r. w sprawach III PO 6/17 i III PO 7/17, z 26 września 2017 r., III PO 8/17 i z 11 października 2017 r., III PO 9/17).

Zakres uznania nie zwalnia od przedstawienia argumentów przemawiających przeciwko przeniesieniu prokuratora w stan spoczynku. Stwierdzenie braku trwałej niezdolności do pracy do pełnienia obowiązków prokuratora nie znosi wymogu dalszego uzasadnienia decyzji. Z przeniesienia w stan spoczynku może korzystać nie tylko prokurator trwale niezdolny do pełnienia obowiązków z powodu choroby. Z drugiej strony nie bez znaczenia są zmiany w prawie, na które wskazuje się w odpowiedzi na odwołanie, czyli przyjmowane przez prawodawcę regulacje gwarantujące zabezpieczenie w postaci określonej wysokości wynagrodzenia po upływie roku nieobecności w pracy z powodu choroby (art. 115 ustawy o prokuraturze).

Na tym tle można zauważyć, że odpowiedź na odwołanie wskazuje na dane dotyczące obciążenia w Prokuraturze Okręgowej w [...], czyli innej niż Prokuratura w której funkcję pełnił prokurator J. P.

Ogólne uzasadnienie decyzji nie pozwala też uznać za niezasadne zarzuty odwołania prokuratora, który zarzuca, że decyzja nie może pomijać w żadnej mierze jego indywidualnego interesu.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji.